

Vidlák: Připravujeme se na mír

- CZ24 News | 24. prosince 2023

ČESKO: Je to rok a pár dní, kdy mé ženě přišly první nenávistné SMSky. Jsou Vánoce, tak nebudu expresivní, ale bylo tam hodně o přání smrti pro ni i celou naši rodinu, včetně dětí, spousta silných výrazů, že se tahá s tím nejhorším šmejdem v téhle republice, mnoho doporučení, ať táhneme do Ruska a hodně vroucného očekávání, že už brzy skončím v base a ona ať zajde v bídě.

Já osobně tehdy zažil mnohem menší hejtování a nálepkování, než má žena. Jako by někomu dělalo dobře, že si našel její profil a pustil se do ní. Nebo dokonce, že si zjistili její telefonní číslo a řádně jí vyhrožovali. Se mnou to nebylo tak snadné, já jsem odsekával zpátky a co jsem dostal, to jsem i vrátil. Je vidět, že ve společnosti je všeobecně méně statečných a rovných vojáků, ale zato více marodérů a drancířů, kteří z podstaty nejdou do boje, ale jdou rovnou proti ženským a dětem, kteří za nic nemohou. Byla to právě loňská zkušenost s nenávistí od těch, co mají jediný správný názor, že jsem tak příkrý k médiím a liberálním novinářům. Kdyby se vyplnila loňská přání těch, kteří psali mé ženě, tak jsme viseli s celou rodinou v oprátkách na ohořelých trámech našeho domu.

Nestalo se... Hejtování, vybičované Jeníkem Cemperem a Novinkami, skončilo se zimou a už se nikdy nevrátilo. Ani teď v listopadu, kdy jsem učitelům ukradl stávku a mééédia mě desetinasobně onálepkovala v hlavním vysílacím čase, už žádná nenávistná zpráva nepřišla. Svět se posunul.

Víte, já nevěřím ve výběrovou nenávist. Nevěřím, že lze nenávidět jen dezoláty nebo jen Rusy. Nevěřím, že lze bez následků rozdělit společnost na podlidi a nadlidi. Nelze psát vzkazy na hlavně, nelze přát spoluobčanům koncentrák, nelze vybírat na tanky Tomáše a vrtulníky Čestmíry, nelze volat po válce proti mongioioloidním hordám, aniž by se to neprojevalo i jinde. Nevěřím ve výběrovou dehumanizaci. Nevěřím, že můžeme být zároveň ve válce, když jde o zahraniční politiku a zároveň mít hluboký mír doma. Vždycky se to někudy vrátí. Nenávist si cestu najde a když to funguje na dezoláty, funguje to i na liberální studenty na Univerzitě Karlově. Pokud v lidech nenávist probudíte, je to nakonec vždycky nenávist univerzální.

Nevěřím na výběrovou úctu k životu. Nelze přát některým lidem smrt a být zároveň spořádaným občanem, který má třeba i právo na zbrojní průkaz. Nelze výběrově zakazovat diskusi nad některými otázkami... nelze výběrově potírat některé názory. Nelze jiné právo pro Pavla Novotného a jiné pro Tomáše Čermáka. Výsledkem bude vždycky zvůle. Nelze dehumanizaci zaměřit výběrově na Rusy nebo „opice v Gaze...“ vždycky se to zvrhne v dehumanizaci všeobecnou. Nelze zaměřit přísnost výběrově proti dezolátům. Nakonec se z ní stane přísnost proti všem. I proti těm, kteří po ní volali. Nelze výběrově omezit práva jedněm. Vždycky to skončí omezením práv všem. Když kvůli jednomu závodníkovi uděláte v ulici retardér, budou si na něm ničit tlumiče všichni a závodníků neubude. Když budete potírat dezinformace, brzy budete potírat i informace. Když použijete právo útrpné k usvědčení vinných, brzy pomocí něj budete usvědčovat i nevinné.

Je jedním z velkolepých činů člověka, když na nenávist NEODPOVÍ ještě větší nenávistí. Je strašně těžké neeskalovat konflikt a naopak ho zmírňovat. Je těžké neodpovědět na ránu ranou a někdy to ani nejde. Je těžké se vzepřít všeobecnému dehumanizačnímu trendu a neroztáčet spirálu násilí a rozdělování společnosti na ty, kteří si zaslouží ztřeštěnou přísnost a ty, kteří si zaslouží nekritický obdiv a podporu. Je těžké obstát jako člověk, když se kolem postupně všichni mění v šelmy. Před třiceti lety jsme přemýšleli, jak povznést lidstvo. Dnes přemýšlíme, jak alespoň udržet rodinu.

Proč to všechno píšu...

Dnes bych chtěl poděkovat své ženě a svým dětem, že to se mnou celý uplynulý rok vydrželi. Že se dokázali přenést přes ta přání smrti a násilí, aniž by jim to vzalo důvěru v lidství. Že dokázali převzít starost o hospodářství, zatímco já jsem objížděl republiku a mluvil na demonstracích. Že mi dělali zázemí, ačkoliv jedinou odměnou, kterou mohli očekávat, byly přání všeho nejhoršího. Především od vysokoškolsky a humanitně vzdělaných.

V uplynulém roce měla moje žena sto důvodů mi dát ultimátum, buď ona a nebo Vidlákovy kydy. Přesto téměř denně vítala nějakého hosta, který za mnou přijel a starala se, aby na stole našel pohoštění. Těch plánovaných i nenadálých návštěv... Těch změn v rodinných plánech, když se změnila plány mně. S mým prostředním klukem jsem letos nebyl ani jednou na rybách... S nejstarším jsem nepostavil jediné lego. S tou nejmladší jsem byl méně, než bych si přál... Už zjara jsem se stal blogerem na volné noze, ale můj odchod z práce trval velmi dlouho – nejsou lidi.

„Jak to stíháš, Vidláku,“ to byla jedna z nejčastějších otázek, které jsem dostával. Inu, žena a děti se postarali o to, co jsem normálně doma dělal já. Bez řečí, bez výčitek. Běž táto a bojuj, když je to teď zapotřebí. Doma bude všechno v pořádku. Když všichni říkají, že se musíme připravovat na válku, tak běž a říkej, že se MUSÍME PŘIPRAVOVAT NA MÍR.

Nikdy nebylo pro mojí rodinu tak těžké, aby doma mír skutečně byl. V uplynulém roce se hodně stalo, zažil jsem hodně tlaku i velmi nepříjemných situací, mnohokrát jsem byl v presu, mnohokrát jsem byl vytočený, mnohokrát jsem si domů přinesl špatnou náladu, mnohokrát jsem se doma hádal a byl jsem nepříjemný. Ačkoliv jsem zažil úžasné věci, ty nepříjemné se podepsaly na mém zdraví. Inu... celý rok ve střehu, odkud přijde zase další útok. Nedivím se, že nikomu soudnému se do politiky nechce. Prášky na tlak jsou základní výbavou kohokoliv, kdo si dneska dovolí nahlas mít jiný názor, než velká média a jejich twitterová úderka.

U nás doma ale každá taková situace vždycky skončila mírem. Všechny ohnivé šípy moje žena uhasila, všechny rány ošetřila, všechnen můj vztek ukonejšila. Nikdy doma nevzplála nenávisť, hádka byla jako rýma... chtělo to trochu času, trochu klidu, trochu tepla, čaj s medem... a bylo to pryč. Má žena mi byla nejlepším farářem, psychoterapeutem i mediátorem a ukázalo se, že se na své děti mohu spolehnout v mnoha a mnoha věcech.

Nebýt zázemí, kterým mi byla má rodina, nebyl by ani Vidlák. Nevydržel bych to tempo a nevydržel bych to psychicky. Loni o Vánocích jsem si přál, aby můj dům byl mnohem větší, než je, aby se do něj vešlo co nejvíc hostů. Pošilhával jsem po větším statku, ale vždycky jsem narazil na ekonomickou realitu. Ano, pořád si to přeju. Pořád považuju za nejdůležitější, abychom se měli kde scházet v hojném počtu. Pořád bych chtěl mít stůl i pokojíky pro dvacet hostů. Tento cíl nadřazuju jakékoliv politické angažovanosti. Mnohonásobně víc toužím po prvním dezolátském komunitním centru, než po kariéře poslance či senátora...

... ale dnes už vím, že si hlavně mám přát, aby moje žena a děti dál byli tím skvělým zázemím, bez kterého by to nešlo. Mám si přát, abych jim mohl jejich péči co nejvíc oplácet. Mám si přát, aby na nich zlo světa napáchalo co nejmenší škody.

Nikdy jim nebudu moci dost poděkovat. Jestli nějak přispěju ke změně atmosféry a politiky v této zemi, tak to bude jen díky tomu, že mě rodina drží nad vodou a dává mi víc, než si zasloužím.

Dnes, o Štědrém dni, budu zpozdile dohánět, co jsem měl dělat průběžně během roku. Padne na to hodně lega, nějaký ten prut a vlasec, procházka s dcerami a se psem... a jeden den nebude táta přemýšlet o dalším článku na Kydy, ale bude věnovat plnou pozornost tomu, co mu doma říkají. Večer v obvyklou dobu na všechny své platformy přidám PFku, abyste na Boží hod měli prostor k diskusi a přáním navzájem. Ale článek zítra nevyjde.

Dnes se doma připravujeme na mír.

Krásné Vánoce!

AUTOR: Vidlák

[ZDROJ](#)